

I Norge : Tre resebref från sommaren 1899

Wulff, Fredrik,

57 C

Sos. Samh.
Res.
Göteborg
(Bn)
c

I Norge.

Tre resebref från sommaren

1899

af

Fr. Wulff.

(Aftryck ur Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.)

GÖTEBORG

GÖTEBORGS HANDELSTIDNINGS AKTIEBOLAGS TRYCKERI

1899.

1893

J. Norton

The receipt for...

1893

J. Norton

The receipt for...

1893

...

I.

Krafselien i Buskeruds amt
den 12 Aug. 1899.

Ja, högt uppe bland blåa små fjällsjöar, 2,800 fot öfver hafvet, öster om Hallingskarven, söder om Hemsedalsfjällen, mellan Hallingdalsälven och Lågen, ligger min norske väns säter, Krafselien, vid det lilla Krafsevandet. Det känns underligt att på så kort tid som ett par tre resdagar vara förflyttad från buller och hetta och damm och telegraf och telefon, till dessa fredliga vidder. Det enda jag hör är Lågens brusande gång i Nummedalen, långt borta, och svalors muntra kvitter. Bredvid mig ligger en nyskjuten lomm — en vacker fågel, men alltför skicklig forellfiskare för att få fortsätta sporten i dessa fiskets och jaktens dagar. Själf har jag inte skjutit den — till och med riporna skola få vara i fred för mig. Hvad jag sökte var norsk gästvänskap, norskt språk, norskt naturlif. Och allt det har jag fått i rikt mått. Ja, det finns knappt något mått för norrmännens ifver att bereda svenskar trefnad och nöje i Norge. De sorgliga förhållanden

som särskildt flaggfrågans olämpliga uppkomst och vanvettiga utveckling ha skapat, ha emellertid haft det goda med sig, att just nu hvarje norrman, som icke är blind för faran, är mån om att genom sitt personliga umgänge vederlägga det osanna talet om *svenskhät*. För min del har jag alltid funnit alla norrmän tjänstaktiga och älskvärda äfven mot svenskar. Och det är svårt att finna ett folk som i grunden är mera värdt att akta och beundra, än det norska. I hvilket land äro kvinnorna så fosterländska som här? Hvar finner man så föga af tomt koketteri? Hvar äro barnen så sundt och hurtigt uppfostrade? Norrmännen ha väl sina lyten, de som andra, — lyten som för oss svenskar äro särskildt obehagliga, äro t. ex. skrytsamhet, rättshafveri, krångelsjuka, afund på hvarandra, missundsamhet m. m. Men folk som folk, — bland intet folk finner sig en svensk så lätt och väl till rätta, som här, och ingenstädes möter han en oegennyttia och gästvänlighet, så lik vår egen, som här. När jag satt på skjutskärnan, sved det i hjärtat att tänka på möjligheten att min glade skjutsgosse skulle af sin lärare eller »kirkesangere» uppfostras till att »skjuta på svenskar» (vanligen heter det: »svenska baroner» — ty en icke ringa mängd norrmän ha för sig, att våra beskedliga »baroner» äro mäktiga feodalherrar och själfhärskare, alle samman med politiskt inflytande, alle samman »overgrebsmän»). Ja, kära Handelstidning, förlåt mitt skandinaviska hjärta att jag nu låter pännan prata en liten smula politik.

Som Göteborgare från 1860-talet minns jag så väl vår gamle domprosts predikstols-värs: »Men när jag tala bör, hjälp, Gud! jag talar rätt. Ack herre, tungan rör och lär det bästa sätt». Den värsen borde *alla* svenskar nu besinna, helst de som ställa till valmöten med den olycksaliga flaggfrågan som program. Se här hvad jag tycker att de borde säga: »God vänner, svenska bönder! Ett parti i Norge, som ännu icke tror på Finlands förryskning, som i Ryssland ser en mäktig fredsstat, med världens mäktigaste fredsapostel till tsar», vill visa världen att Norges *lag* berättigar Norge till en flagga — i handel och vandel — utan spår till svenska färger. Detta är barnsligt, och tiden är illa vald, och medlen ha varit okloka och sårande. *Men*, låt oss *till det yttersta* hjälpa Norge till att häfda sin fulla själfständighet! Låt oss ha tålmod ännu! Ty det norska folket älskar och beundrar oss; det norska folket är icke blott lika sundt och godt som det svenska, utan i åtskilligt bättre än vi. Låt oss af hjärtat ropa: Le ve Norge! Lefve Norden!

Och först och sist, låt oss besinna att det norska *folket* icke är det samma som det makthafvande partiet i Stortinget!»

Sådant borde nu vårt valprogram vara.

Och jag tillägger, att om svenskarna reste litet mera i det härliga landet, lärde känna dess fredliga och älskvärda befolkning, så skulle de finna, huru förvånande lika vi äro till tänkesätt. Liksom vi svenskar tycka att, af alla nordiska dialekter, norskan är den behagligaste, så tycka de

om svenskan. En vistelse i Norge är också vida billigare än en resa till Schweiz eller Italien, eller Frankrike, eller England — och vida intressantare, mera uppfriskande. Därtill är den nu af oberäknelig nytta för hela nordens konsolidering och välgång! Låt oss se på det väsentliga, på det stora gemensamma, och låt oss se förhållandena äfven från norsk synpunkt — till och med »vänstersynpunkt», så skall hela unions-vrövet dö bort hastigt och lustigt! Hela Norge är just nu på väg att mottaga »brodershanden». Och just nu borde den finnas utsträckt i vänskap.

Men till säterlifvet!

En *säter* är en bebodd lid eller äng, så högt belägen att väl ladugårdsskötsel, men icke åkerbruk med fördel kan drivas; då däremot en *gård* alltid har åkerjord. Det blir mer och mer rikemans sed att inrätta en säterhydda till sommarbostad, och särdeles i jakt-tiden blir här ett rörligt lif, med hundar i hundratals. Själ afskyr jag jakten, liksom allt sådant som lockar »djuret» fram i människan. Men jakten begynner först den 15 Augusti, och från medlet af Juli till medlet af Augusti råder här en stillhet, en ro, en friskhet utan like. Min speciella vän och sätervärd har en väldig »peis» (öppen spisel, franska *peisle*, *poêle*), och intet är behagligare än att njuta af den flammande härden, när aftonkylan låter känna af sig. Kan man nu inte få plats på själfva sätern, så finns vanligen något längre ned ett »sanatorium» eller hotell, där man för

2: 50 eller 3 kr. om dagen får god kost och bostad.

Så här går det till att komma till det paradis, där jag nu insuper norsk lefnadsnjutning och förnyad kärlek till Norges folk:

Du tar din »rypesekk» på ryggen — d. v. s. en ränsel af tyg, hälst vattentät, beger dig till västbanestationen i Kristiania, tar returbiljett på tredje klass till Gulsvik (inklusive ångbåtsbiljett på sjön Kröderen; jag tog nu andra klass, men äfven den kostar endast tretton kronor!) Afresan sker kl. 8 på morgonen, och kl. 5 e. m. är du, efter en omväxlande och vacker färd, i Gulsvik. Särskildt vackert blir landskapet vid Enderud, midt emot Ringnes gård (under Norefjeld, vid Kröderen), där »prinsarna» voro på besök i sommar. Från Gulsvik — där man dock kan öfvernatta bekvämt och äta godt — fortsatte jag genast med beställd skjuts, på fast, god och jämn (cykel-)väg, till den ypperliga gästgifvargården Næs i Hallingdalen, dit jag med en rikedom af intryck anlände — öfver rasteställena Vik och Rauk — klockan half elfva. Spåren efter ett oerhördt forntida jökel-system ser man öfver allt under vägen. Næs gästgifvargård är ett praktigt ställe med utsökt godt kosthåll och hyggliga priser, — Stavanger-firman Houge & Thiis, af mig personligen okänd, torde förlåta att jag blef förtjust i deras »rökta sill i olja», d. v. s. ett slags *prima* sardiner. Här på Næs, i samma hus, ha många höga resenärer öfvernattat hos Thomas Øye, t. ex. $\frac{6}{7}$ 97 grefven af Raven-

stein (= konung Leopold af Belgien),
 $\frac{24}{5}$ 98 vår kronprins Gustaf, (på Gulsvik
 $\frac{25}{5}$ 98) och nu nyss $\frac{3}{7}$ 99 prins Gustaf
 Adolf. Den som icke har gästväänner och
 goda ben, torde göra väl uti att taga sitt
 högkvarter här i Næs (eller på sanatoriet
 Brenna). Men då jag hör till de lyckligt
 lottade som ha säterlif till buds, så fort-
 satte jag, efter »Storekvita» (en liten flink
 och fotsäker femårshäst) och körd af Krist-
 offer Garnesjordi, längs den vackra Ruka-
 älfven, uppåt liderna. Dvärgbjörken blir
 allt allännare, Linnéan blommar ännu
 bortåt medlet af Augusti, smultronen äro
 som läckrast; af blommor må jag vidare
 framhålla *Silene rupestris*, *Alchemilla al-*
pina, *Aconitum*, gulröd *Sanifraga*, *Par-*
nassia, hjortron. Tjäder och orre är här
 godt om, samt naturligtvis hare, ripa, tra-
 nor, hökar (jag såg en örn) och annat
 godt. Härlig är luften, ehuru mot aftonen
 kylig; utsikten från hvarje höjd är förtju-
 sande. Norrmännen beklaga ofta att vi
 skandinaver för litet besöka hvarandra, och
 om någon klagan är giltig, så är det den.
 Båda parterna begifva sig till Schweiz, Ita-
 lien, Tyskland och Frankrike, — i stället
 för att här i vårt härliga Norden på närm-
 re håll finna både en ojämförlig natur och
 ojämförligt — för oss — intressantare män-
 niskor, — detta kan ej nog ofta upp-
 repas.

De norska sångarnes inbjudning till Lund
 i våras, lundensarnes återbesök och deras
 upprepade sångar ärd till Norge, ävensom
 det akademiska mötet i Göteborg, anses
 här med rätta som begynnelsen till lifli-

gare umgänge och bättre vänskap mellan folken. För vissa lefvebröds- och rabaldermän är allt detta som »salt i surt öga», och dessa skulle antagligen vilja hellre vidkännas de onaturliga kostnaderna för ett förnyadt besök af »internationella fredsvänner» (på papperet), med hustrur och barn, sådant som Kristiania nyligen åtog sig. Men fråga vanliga sansade norrmän af *alla* klasser, hvar som helst i Norge, och du skall få höra, du skall få *känna*, att man längtar efter fred med Sverige, efter ett slut på all humbug, all nationalfåfänga. Man förstår *nu*, hur olyckligt venstern valde tiden för att »rensa» Norges flagga från det lyckliga, det välsignade fredsmärket som tillkännagifver Norges och Sveriges *enighet utåt*. Och den dagen torde aldrig mer komma i Norge, då en älskvärd, fantasirik och varm skaldenatur får makt att stifta så oberäkneligt mycket praktiskt *ondt*, som Arnes författare har stiftat. Men han själf vill icke tro det.

Och lifvet på dessa hälsosätrar, där enskilda stadsbor flerstädes ha inrättat en enkel, men solid sommarboning? Orden svika mig för att tala om det. Men det lämnar en känsla af friskhet, naturlighet, godt lynne och välbefinnande, som går från kroppen långt in i själen. Ja, Gud välsigne Norge! »God bless us every one!» sa' Tiny Tim.

II.

Ombord på »Norefjeld», från Gulsvik
till stationen Kröderen, den 14 Augusti
1899.

Man prisar Rhen-floden, och det är visst och sannt, att den är vacker, — när det vill sig väl, när båten inte är öfverfylld af otrefliga resande o. s. v. Men res en gång på Bandaks-vandet, eller här på Kröderen, eller på våra svenska Bullar-sjöar, eller Fryknar, eller storälftar, och tillstå sedan, att vårt Norden tar priset hvad naturen och passagerarne beträffar; världshistorien är en sak för sig, — en sak, som lyckligtvis är mindre rik och mindre blodig här hemma än där ute vid Europas allfarvägar.

Dock, ett slags resenärer visa sig stundom i Norge, som äro motbjudande. Det är vissa norsk-amerikaner, som komma hem på en tur, — mera, tycks det, för att visa den gamla fosterbygden hurudana bjässar man blir genom ett par års yankee-kultur, än af längtan att få återse det gamla kära, ärliga, oskuldsfulla, dumt oegennyttiga Norden. Ibland ta de sig före att högljudt klandra allt norskt (eller svenskt, eller danskt, eller europeiskt), och prisa härligheterna i det s. k. fria U. S. A. Så är det nu ej på »Norefjeld». Men här sitter en annan typ, en »rar» norsk herreman, med fru och barn. Mannen ser så trohjärtad ut, och så treflig med sitt norsk-engelska kindskägg, — men han säger någonting på amerikanska till sin hustru; och hon talar högljudt amerikanska med sina barn; och dessa leka sinsemellan på amerikanska. Åh, staccars barn, föräldrarne ha minsann annat

att göra därute, än att hålla deras norska tal vid makt! Och endast den, som försökt det, vet hvad det vill för ett tålmod och en påpasslighet till för att bevara "modersmålet" åt barnen i en omgivning, hvares tal är ett annat, än det man själf älskar och vårdar mest! Men, rätt som det var lade nu alle samman bort yankeetalet, — de talte alla norska, barnen med! Frestelsen att visa, att man ändå var "forfremmet", — inte vanliga hembygdsnorskar, kan en tänka, — den frestelsen var för stor! Eller finns en annan förklaring? Allt nog, jag slapp att höra amerikanska norska, och då blef jag god på familjen igen...

Nu passera vi Ringnes gård, "prinsarnes gård" igen. Ack, hvad de prinsarne måtte ha roligt i Norge! För barn finns intet friskare lif, sommar eller vinter, än lifvet i Norge, och... "Folkets kärlek, min belöning" kan alltid ett furstebarn säga, om barnet också inte kan göra annat än låta sig tagas till föremål för allmogens — Gud ske lof — outroteliga behof att hylla och älska barnen och blomman af dess eget förgroppsligade höga och ädla majestät. Dixi et salvavi...

Det känns underligt, att jag redan är så långt på hemvägen från "peisen" där uppe i "Krafse-Lia", och från det "Vidunderliga" på grannsätern Lia-Sæt. En dag på hvarje säter, och ändå bara på de två "första bästa", — medgif, att det är ett asketiskt knussel på lifsfröjd. Hvad jag upplefde där uppe, från fredags kväll till söndags morgon, känns ännu så stort och godt i hjärtat, som hade jag samlat på det i lika många veckor, som nu dagar. Till det yttre är det inte vidlyftigt.

Till oss tre manfolk på sätern N:r 1 kommo, lördags middag, på "hämningsäffventyr" tre dito från dito N:r 2, och med dem följde hvad Gustaf Fröding skulle kalla (förlåten mig, I søete Væsener!!!) "tre bligande jäntor"; i själfva värket tre sublimerade Hardangerklädda säterjäntor, de två från Kristiania, den tredje från smoking, foggy, awful London... Jag hoppar nu öfver vår (subjektiva) enlevering, vår glammande vandring den halfva milen till spegelglasverandan på Lia-Sæt. Allt nog, inom kort var den svenske brodern en inkarnerad, ilterfängd glädjedelare. Aldrig har den stolta norska flaggan med mera skäl burit unionsmärket, än då öfver dessa nordiska hjärtan.

Hvad vi gjorde? Åtskilligt. Den näpna engelskan framsade t. ex. Macauley's Virginia, och därefter ett par mera muntrande småbitar, — allt med en kraft, ett lif, en uttrycksfullhet, som kom mig att tvifla på, att hon var ett engelskt ladybarn, tills det, efter lördagskvällen, blef söndags morgon, med full engelsk söndagskostym. Vidare lästes där, naturligtvis af svensken, Frödings paschaser — Gud välsigne Gustaf Fröding för att dessa perlor komma att finnas i hans sterbhus! — och ett par af H. C. Andersens älskligaste eller elakaste s. k. Eventyr og Historier (äfven "Laserne"). Men men! Sist, när solen var nere, bortåt norr, under Karlavagnen; när stjärnorna begynte sitt tåg på Augusti-himlen, och "natten funkled' af Stjerne-skud", då tog en af "pikerne" till att tänka på någonting ömt, som ömmade innerst inne i hjartaroti hennes, — och under det

hon talte prinsessans ord i Svein Uræd och sköna ord ur Bergljot, brunno allas våra bröst och lösen var "Norge! Norge!" och "O kärlek, jords och himmels under!" Och jag förlät i mitt hjärta för sju och sjuttionde gången Arnes gamle grånande diktare, och jag tackade honom än en gång för de orden:

"En legende, blinkende Bæk i mig selv
Har böjet sig ind i den brede Elv
Som ganger så stor, så stor mod Havet".

och för dessa (dem jag lämpar på B. B. själf!):

"Alt i Verden er underlagt
Kjærlighedens Gjenskabermagt,
Bliver det bare prøvet".

När emellertid den älskliga Norges-dottern på Lia-Sæt hade tystnat, när den kallklara natten afvalade våra upprörda känslor, och husets ordning bjöd mig att stiga uppför stegen, som förde mig till en af de varma gästvänsbäddarne, då vällde ur ett tacksamt hjärta böner och välsignelser ut öfver allt Norge.

Naturen förtjuste mig; växtvärlden förtjuste mig; den rena, äfven för själen hälsosamma luften på "Vidderna", från höjden, förtjuste mig. Men tårarne vid affärden gällde icke naturen, utan folket, — min barndoms naivt älskade norska broderfolk. Den "handfull dunster", som "Jätten" — liksom i Tegnér's dikt — hade slagit i mitt öga sedan dess, var nu bortblåst med ens! En sådan hjärtlighet, oförställdhet, munterhet, inbördes vänlighet, som jag bevittnade i norska familjer, har jag sällan sett. Och denna

III.

»A thing of beauty is a joy
for ever.» *Anonymous.*

Är Norge vackrare än Sverige? Nej, det vill jag ingalunda påstå. Hvarterdera är i sitt slag det vackraste på jorden. Skånska slätten har ställen och utsikter, som smeka ögat och fylla åskådarens bröst med välbehag. Bohuslän, Småland, Sörmland, — alla landskap ha sina härligheter; men i sitt slag är Norge oförligneligt. Får du lyckan att se ut öfver Kristianiafjorden t. ex. från någon punkt vid Höviks station, så lär du medgifva, att intet är täckare, och månget fagert hem, som finns där, kommer det att vattnas en i munnen, — ja, kanske i ögonen. Men det egentligt norska är omväxlingen af fjordar och högfjäll och grönskande lider och lumiga dalar. Non omnia possumus omnes — alla kunna inte bjuda på allt —, det gäller om landskap, som om människor. Emellertid sätter jag nu hit en norsk-svensk inspiration, som jag visst aldrig hade kommit ut med, om inte färdan till broderlandet äntligen hade blifvit af i sommar. Det blef en sonett, och så till vida en allmänt "kulturisk" utgjutelse, hvilken jag kallar

Skönhetsträngtan.

O skönhet, skönhet! Änglalika bud,
Hur skall jag tolka hvad du uppenbarar?
Hvar är den värklighet, som du förklarar?
Hvad är ditt väsen, underbara skrud?

I form, i färg, — i känsla, doft och ljud
Är någonting fördoldt, som är, som va-
rar, —

Ett någonting, som oupphörligt svarar:
 "Allt skönt, som fröjdar Anden, är af
 Gud!"

Men DU, som svarar, — är ej du den källa
 Ur hvilken harmoniens vågor välla?
 Är icke du min egen längtans härd?

"Ack!" svarar själen, "Jag är blott en häg-
 ring,

"Ett återsken, ett genljud af den fägring,
 "Som har sitt Hem i Evighetens värld".

Ja, kära läsarinor! (ty jag antar, att den gemene läsaren hoppar öfver allt, som är på vers) I begripen, förstås, att äfven våra norska broderfolksystrar ha sin lilla del i min in-, trans- och expiration. Jag vill blott önska att I, svenskor villen taga norskorna till föredöme i sann och stor fosterlandskänsla. Visst vet jag, att I älsken edert land och folk lika högt, som trots någon nations kvinnor göra. Men talen I om fosterlandet med barn och tjänstefolk, — eller ens sinsemellan, eller med oss, edra herrar och makar, bröder och vänner och bekanta? Sällan! Resen till Norge, bjuden hit en norsk vännina då och då, — de skola lära eder att sätta krydda på flärden, och att tänka på annat än att vara oss behagliga. Ty är en norska icke nöjd, — så ställer hon sig icke som vore hon det.

Jag minns nu inte, om jag i det brefvet, som jag krafsade ihop på Krafse-Lia (förlåt Aron Göteborgare!), kom till att föra ut min föresats att tala om, hur mycken och oförställd kärlek till konungahuset, som röjdes i alla samhällslager. Gud vet hvar den norska kungsovänligheten har hus och hem (annat än i tid-

ningar af levebrödsfærg). Icke lär man i onödan hyckla en kärlek, som man icke hyser, och "Kongen, den gode Konge" var det ständiga temat. Bland annat kom en älskvärd sjuttioårig dam till mig och talte om "vor kjære, elskelige Konge, — det går Kårer over Ryggen, bare jeg ser Ham kjöre forbi på Gaten. Bare de ville la sig se lidt oftere!"

Ecco!

Det är underligt, hur en gammal knarr kan mjukna opp ibland och bli hjärtuppen och gråtmild och allting! Fick jag inte gång på gång gråta af hvarjehanda rörelse i Norge, — dit jag hade farit med en liten hemlig fruktan för stenkastning eller okvädinsord! Se här hvad dagboken säger:

Tre gånger strömmade mitt hjärta öfver,
 Tre gånger fylldes mina svenska ögon.
 Den första var på sätern, lördagskvällen,
 I natten till den trettonde Augusti.
 Och himlen var så sommarljus; Areturus
 Begynte först att glimma fram, i väster.
 En af "de tre" (af "gratierna") läste,
 Nej, talte, som "prinsessen" i Svein

Uræd,

Så blygt, så ömt, men med en glöd tillika,
 Ett skälfvande i rösten, som förrådde
 Att det var hon som... ropte på sin Svein!
 Så norskt, så vackert röjde hon sin smärta,
 Sin sorg, sin ömhet, i den stilla natten
 (Då ingen kunde se hur kinden glödde),
 Att allas hjärtan voro ett med hennes,
 Och suckar gingo ifrån alla bröst.

Den andra gången var på Næs, vid bordet,
 Där jag satt tyst, med främlingar omkring
 mig,

Och syntes trött och trumpen, fast jag kände
 En lust att trycka till mitt svenska hjärta,
 Den goda krets af norska män och kyinnor,
 Som visste jag var svensk, och som lät märka
 På tusen sätt, — att man var god mot mig.

Den tredje gången mina tårar kommo
 Och ville skymma taflan för mitt öga,
 Var under vägen, när en tre års parfvel
 I bara skjortan, ja, med bara skjortan,
 Stod där och viftade åt mig, åt svensken,
 Och, när han såg mig hälsa gladt tillbaka,
 Tog till att vifta allt hvad tyget höll!
 Du käre lille pilt, skall du bli "skolad",
 Skall du bli upplärd af din "kirkesanger",
 Att svensken är en svekfull en, — en ovän?
 Och skall du lära, att det svenska blåa
 Är af ett sämre blått än Norges blåa, —
 Att Sveriges gyllne kors i "Unionen"
 Är rent en skam för Norges norska flagga?

Ja, många gånger rördes jag i själen,
 Jag var så vek, och dock så glad i hågen,
 Och hjärtat mitt så brinnande uti mig
 (Förlåt, att jag bekänner det på papper,
 Förlåt, försynta Göteborgsväninnor!),
 Att när till sist, på "Fagerheim", om kväl-
 len, —

Den sista kvällen jag var kvar i Norge, —
 När månen stilla ingick i sin skugga —
 Och talet tystnade, — och våra visor,
 På norska, danska, svenska, upphört klinga:
 Då var det jag, som lättade mitt hjärta
 Med lånta ord från våra kära skalder,
 Och sist Wallins och Lindschölds "Jag i ty-
 sta"*)

Och allra sist, med fullt och tacksamt hjärta,
 Om än med torftig röst, den sköna psalmen,
 Min aftonpsalm: "Nu hvilar hela jorden", —
 Den hjärtligaste psalm, som nånsin sjöngs!

Ja, ... nej, jo... nej! Ska, ska inte, —
 ska, ska inte, — ska! säger femte fingret
 på vänstra handen. Nå, haf då ännu ett
 ögonblicks fördrag med mitt delirium
 norvagiurn, vänlige läsare, "svensk
 eller norrman", och I svenskor och nord-
 mannamödrar! Hören det allra sista be-
 slutet, hören mitt

*) Sv. Ps.-B. N:o 437.

Tack till Norge.

(Ex improviso.)

Haf tack, du Norska Folk, du "hjärtefolk!"
 Haf tack för glam och fröjd i höga hallar,
 På sätrar, myrar, under vilsna tallar,
 Haf tack för hvad du är, du Broder-
 folk!

Hvad pratar man om svek, om svärd, om
 dolk?

Hvad gör det väl, att ungdomsblodet sval-
 lar,

Och yfverborna pojkers oljud skallar,
 Och... mjölken stundom får en smula
 smolk?

I Norden är blott öfverflöd på krafter,
 I Norden råder alltid rätt och skäl,
 I Nordens ådror flyta ädla safter:

Hell Norden! Norge hell! Snart lider nat-
 ten,...

Och Fridens Sol belyser land och vatten
 Och Kung och Folk, — och Brödrafolkens
 Väl.

Fr. W.

